

KRETA CÍRKLO

Socialisme

Barbarie

No acceptem que l'habitatge dels treballadors siga el negoci dels capitalistes!

**Cap família sense habitatge,
cap habitatge sense família**

Editorial....pàg. 3

El govern del PSOE, a la salvació de la monarquia
putrefacta....pàg. 5

Cuando la vivienda obrera es el nicho de mercado del gran
capital....pàg. 8

La Comuna de París y la Revolución Rusa requisaron todas las
viviendas vacías....pàg. 12

Les guerres i la barbàrie capitalista són la causa de les crisis
migratòries....pàg. 13

Ells volen tornar al segle XIX: Nosaltres els oferim un nou
1917!....pàg. 15

Trump lanza una guerra económica y amenaza a Irán....pàg. 17

Llibertat per a Shen Meng Yu....pàg. 22

Libereco por Shen Meng Yu....pàg. 23

IKC

**Internaciema
Kolektivista Cirklo**

CÍRCULO DE
TIZNA

NO. 2 TARDOR 2018

Kreta cirklo - Cercle de guix - Círculo de tiza

és l'organ d'expressió de

Internaciema Kolektivista Cirklo

www.ikcirklo.org

ikcirklo@tutanota.com

EDITORIAL

El pacte govern PSOE-Podemos: molt de soroll per no res

19
d'octubre
2018

L'11 d'octubre el govern PSOE i Podemos han signat un pacte pressupostari anunciat amb gran cridòria pels signants i rebut amb ganyotes i amenaces per la caverna PP-Ciutadans.

Les línies bàsiques del pacte responen a la natura de l'actual govern del PSOE, constituït per a salvar la monarquia d'una de les seues pitjors crisis polítiques. Com expliquem a l'article següent, Pedro Sánchez està decidit fonamentalment a guanyar temps i vots fins a les properes eleccions, però sense molestar res d'important dels interessos del capital, l'Església Catòlica o la Monarquia, ni modificar res substancial de l'acció de l'aparell repressiu. Amb aquest pacte, Podemos tanca definitivament el seu cicle juvenil i es treu del tot la pell de tigre per a mostrar-se com un dolç gatet que rondineja el seu amo quan li dóna una mica de llet (pots ser també, en el futur, algun ministeri?).

Però, què hi ha de real i positiu en aquest pacte?

Poc, molt poc. En primer lloc, i en general, és una simple carta als reis mags. La major part de les mesures suposen modificacions legislatives totalment incertes, ja que per a la seua aprovació necessitaran el suport sense fissures dels partits de la burgesia i xicoteta burgesia perifèrica (PNB, PDeCAT, ERC, Compromís) que, per cert, ja han avisat que el seu suport total o parcial es vendrà ben car. Diners són diners.

Però fins i tot com a carta al reis és insubstancial i bromosa.

- Inclou l'actualització de les pensions segons l'IPC (cosa que ja van arrancar les mobilitzacions de pensionistes Rajoy), però ho proposa només per al 2019, respectant els dos grans pensionassos de Zapatero i de Rajoy.
- Augmenta el SMI a 900€, que no permeten pagar un lloguer i menjar al mateix temps, però respecta totes les reformes laborals, inclosa la darrera, origen de la precarització generalitzada de la classe obrera i el descens continuat dels salaris reals.
- Augmenta de 3 a 5 anys (com fins a 2013) el mínim dels contractes de lloguer, però s'enfanga en la proposta de creació d'índexs de referència municipals, "com a París o Berlín", la funció dels quals consisteix, resumidament, a pregar-li al "mercat" que els preus no pugen molt més. Quan ja ho han fet més del 78% de mitjana en cinc anys i són impagables!
- En compte de prohibir la intervenció de les Socimi (fons voltors) en el mercat de lloguer d'habitatge o almenys fer-les desistir amargant-les a impostos ...l'acord govern PSOE-Podemos parla de gravar al 15% els impostos no repartits (callant que el 80% dels beneficis els s'han de repartir obligatòriament i que aquesta part repartida continuarà completament exempta d'impostos).
- Les pujades d'impostos als grans patrimonis i rendes són encara més boiroses, ja que segons les seues pròpies dades afectaran molt pocs. L'important, tota l'estructura fiscal basada en els impostos indirectes que recauen massivament sobre els treballadors, queda respectada. Però, podem estar tranquils, davant l'escàndol de la tributació a l'1% de les Sicav dels milionaris, l'acord promet que ¡l'Agència Tributària les vigilarà molt atentament!
- La Modificació del Codi Penal i la Llei Mordassa del govern Rajoy, que han omplert els jutjats i les presons de sindicalistes, activistes socials, artistes o simples twitters, a més de inundar-los a multes, són acceptades en la seua globalitat pels signants. El text del pacte ja sols promet mitigar els seus articles més impresentables, els que criminalitzen els piquets de vaga, la blasfèmia o els insults a la Corona.

I què no hi ha?

- Una gran capa de silenci s'estén al Pacte davant la situació insostenible i empantanada amb Catalunya. Defensa de la Monarquia obliga. La bota repressiva sobre Catalunya no s'alça. Les absurdes acusacions dels fiscals contra els membres del govern, del parlament o de l'ANC no se sobreseuen, ni tan sols es rebaixen. Als presos no se'ls concedeix ni la llibertat provisional. Se envien reforços de la Guàrdia Civil amb l'excusa de les manifestacions de la Diada. El govern de Pedro Sánchez amenaça al Parlament català amb la maça del

Tribunal Constitucional a causa de dues simples declaracions testimonials sobre el dret a l'autodeterminació i contra la monarquia. La negativa a acceptar un referèndum amb garanties democràtiques, en pau i llibertat, és tan persistent com al govern anterior.

- El pacte només parla dels migrants per a prometre que retornarà el dret a la sanitat pública dels irregulars, retirat per Rajoy. La militarització de les fronteres contra la migració - que tantes morts causa cada dia - o l'existència del CIEs queden assegurades.
- Tampoc es contempla la depuració de l'Estat. No hi ha ni una mesura ni tan sols simbòlica contra la corrupció, menys encara per a acabar amb els foscos llaços de l'exèrcit, els cossos repressius i la judicatura amb l'extrema dreta. I això, enmig de l'escàndol Villarejo que, ai!, està posant en evidència l'ús espuri i la connivència de les clavegueres més negres de l'aparell repressiu amb els grans interessos econòmics i polítics.
- Tant la fabricació i venda d'armament per a guerres infames, com les tropes espanyoles a l'estranger, defenent compromisos imperialistes, o la pertinença d'Espanya a l'OTAN queden fora de discussió.
- I, per suposat!, no trobem ni una paraula sobre el finançament directe i indirecte de l'Església Catòlica. Els pressupostos del PSOE avalats per Podemos deixen intactes els més 11.000 milions d'euros que els comptes públics dediquen anualment als rectors.

L'acord és llarg i conté tot tipus de picades d'ullet dirigides a nombrosos col·lectius populars, però en general les promeses, molt en la línia d'un pre-programa electoral que ningú es creu molt, impliquen la creació de comissions de negociació que crearan comissions d'estudi que estudiaran com s'estudia... Molt de soroll i poca xixa. **Tot dedicat a desactivar l'entrada de la classe obrera en l'escena política, com s'ha materialitzat en les mobilitzacions de les dones treballadores i dels pensionistes.** Una entrada al primer pla que està nodrint-se amb l'increment del nombre de vagues i la seua durada. Inclús amb algunes victòries importants, encara que siguin parcials i limitades. Un exemple notori ha estat, com ja hem dit, l'actualització de les pensions d'acord amb l'IPC en 2018 i 2019. I un altre, molt poc conegut, el resultat de la dura lluita dels treballadors i treballadores de les indústries càrnies d'Osona, que ha donat lloc a la regularització com a personal assalariat de plantilla de milers del seus companys de tot l'Estat, abans autònoms en falses cooperatives. De fet, aquesta victòria - encara materialitzant-se per tot arreu i amb acomiadats per desenes no reincorporats - és un precedent molt important per als nombrosos sectors productius on la patronal ha aconseguit multiplicar l'explotació i anul·lar tots els drets laborals utilitzant el frau dels falsos autònoms i les falses cooperatives.

Les nostres famílies no mengen paraules

Tota la història del moviment obrer demostra que no res se'ns regala i que únicament la lluita paga. El govern de Pedro Sánchez és com els de Zapatero (el que prometé no fallar-nos) o els de González (el primer que fallà), que començaren accedint a algunes reivindicacions democràtiques i dels treballadors per poder dedicar-se amb tranquil·litat a gestionar l'Estat burgès per a la burgesia. Ja són massa dècades en les que per fugir de les agressions salvatges dels governs de la dreta no hi ha més opció que governs que respecten tot el que és important de l'anterior

per a mantindre boiants els negocis de la burgesia. Cal trencar el cercle viciós perquè, mentre uns i altres s'alternen al govern, els problemes dels treballadors cada vegada són més greus, l'aparell repressiu de l'Estat és més fort, les llibertats democràtiques estan més retallades i l'extrema dreta amplia la seua base social i s'embraveix contra nosaltres.

Cal dir les coses amb la mateixa claredat que els bombers forestals de la Generalitat Valenciana, en vaga indefinida ja fa un mes: perquè les nostres famílies no mengen paraules, cal començar a posar les bases d'un nou partit obrer que no tinga més interessos ni més compromisos que organitzar-nos

per acabar amb el sistema capitalista i construir un de nou entre tots els treballadors i treballadores, sense explotació, sense opressió, que gestione democràticament l'economia sota el principi solidari «de cadascú segons les seues possibilitats i a cadascú segons les seues necessitats».

Ni aquests pressupostos ni cap altres ens faran conformar....perquè nosaltres **ho volem tot!**

El govern del PSOE, a la salvació de la monarquia putrefacta

15
de Juliol
2018

La classe obrera en reculada, durant els anys de crisi

Durant els anys de la gran crisi econòmica, les condicions de vida i els drets laborals de la classe obrera han sigut brutalment reduïts en la majoria dels països. També en la majoria dels casos, és un fet la recrudesència generalitzada de la repressió de la lluita social i la reducció de drets polítics i democràtics en general.

Ni les reformes laborals, ni els pensionassos ni la llei Mordassa, ni la modificació del Codi Penal seran posats en qüestió

Espanya no és una excepció, però sí un cas especialment exagerat (en comparació amb altres països europeus) perquè ací la crisi ha durat molt més (6-7 anys) i la nostra classe obrera va absorbir amb estupor i sense molta resistència tots els colps. El pensionàs i les reformes laborals de Zapatero, les reformes laborals i de pensions de Rajoy, la llei mordassa i la modificació del

L'Estat, corrupte fins a la medul·la

La corrupció política dels anys del malbaratament va continuar en tots els partits amb posicions de govern al nivell que fóra (local, autonòmic o estatal), fins i tot a la monarquia al més alt nivell. Però la reducció del pastís va provocar grans enfrontaments fins a donar lloc a filtracions creuades de màfies en competència: els "casos" van anar prenent forma gràcies sobretot a aquest mètode i van acabar provocant l'abdicació del rei, la dissolució de CiU, una gravíssima crisi en el PSOE i finalment l'enfonsament del govern Rajoy i probablement del PP, del qual judicialment s'ha demostrat que és una organització recaptadora de massius suborns empresarials.

Han sigut anys de plom dels quals la classe ix desenganxada dels sindicats tradicionals (com confiar en uns dirigents amorrats a l'Estat?), i també dels vells

Codi Penal es van sumar a totes les reformes laborals anteriors, les lleis antiterroristes, la llei d'estrangeria, mentre els representants de les grans federacions sindicals garantien la pau social i signaven augments d'hores de treball, reduccions dels salaris nominals i acomiadaments de manera generalitzada.

La burgesia va salvar els seus bancs privats amb diners públics, mentre negava la sanitat pública als immigrants i retallava el subsidi als aturats.

Milions de persones sense treball, pobresa estesa també entre els qui tenen treball, emigració de dos milions de persones (nacionals i estrangeres), desnonaments, suïcidis, fins i tot fam, mentre cap veu s'alçava contra això. PSOE i IU es van dedicar a vegetar fins i tot en el parlament. La vagues pràcticament van desaparèixer: els vaguistes anuals van passar de 650.000 en 2009 a 183.129 en 2016. I les burocràcies sindicals van acostumar a la classe obrera a jornades soltes d'atur per objectius cada vegada de major reculada (un de típic va ser "oferir rebaixes salarials per menys acomiadats").

Des de llavors el treball "fix" és un bé per a uns pocs privilegiats d'una certa edat. La precarietat en tots els graus possibles és l'única norma fins al màxim legal: l'exèrcit de falsos autònoms "subcontractats" per les empreses, incloses les públiques, que ja no tenen ni dret a l'atur ni a cobrar les baixes mèdiques curtes ni a futura pensió que no siga de fam, ni a cap tipus d'indemnització per acomiadament, ja que no hi ha un contracte laboral.

partits que s'autodenominen "d'esquerra", que formen un tot polític i econòmic amb l'aparell de l'Estat burgès (PSOE, i els residus PCE-IU).

Les assemblees de maig del 2011 van ser un signe de canvi en l'ambient. Milers de joves (molts d'ells aturats i molts altres procedents de capes petitt-burgeses pauperitzades sobtadament per la crisi) van mostrar una cerca d'alguna cosa nova, sobretot enrabiats pel contrast de la situació general de les masses amb el luxe visible procedent de la corrupció (el luxe real de l'alta burgesia

Podemos ha sigut creat per a suplir les funcions del PSOE allí on aquest partit ja no té arrelament i compleix molt bé la seua funció

és habitualment molt discret i llunyà als mitjans de comunicació).

Ningú en aquest temps ha treballat per organitzar tendències revolucionàries en les grans organitzacions sindicals. De fet, són organitzacions mortes, sense assemblees de secció, sense reunions, sense congressos democràtics dignes d'aquest nom, sense més vida que les conspiracions aparats exacerbadats, perquè estan en fallida financera. El percentatge de la classe obrera sindicalitzada disminueix contínuament a causa tant del desenganxe com de l'extrema precarietat.

A nivell polític, el desenganxe, les inquietuds, la cerca d'alguna cosa «nova» ha sigut ràpidament dirigit a un nou

aparell polític (Podemos) recolzat descaradament des d'un mitjà de comunicació, el qual l'organització oberta i llenguatge radical dels primers mesos ha deixat lloc al mateix de sempre: un partit dirigit amb mà de ferro pel líder (Iglesias) amb posicions polítiques calcades d'IU, basades en la col·laboració de classes per a "moderar" amb "reformes" els pitjors efectes del capitalisme sobre les masses no burgeses (objectiu impossible, per cert, que li ho pregunten als grecs). Podemos ha sigut creat per a suplir les funcions del PSOE allí on aquest partit ja no té arrelament i compleix molt bé la seua funció sobretot entre la xicoteta burgesia, però no sembla que haja aconseguit la menor relació amb la classe obrera, ni tan sols simplement electoral.

La major crisi política de la Monarquia postfranquista

Semblaria que amb una classe obrera silenciada políticament i quasi sindicalment, sotmesa a una repressió inusitada (hi ha centenars de sindicalistes jutjats per accions simples i cada dia degoten nous) hauria de donar lloc a un paradís polític per a la classe dominant. Però, justament, és al contrari: En no haver de fer front comú la classe enemiga i trobar-se amb una retallada tan dràstica del pastís a repartir, totes les contradiccions internes de la burgesia afloren i s'exacerben en la competició per la part més gran o si més no per la defensa dels seus territoris de control. Això, que ha sigut una de les raons del destape de la corrupció, també forma part de l'explicació de la crisi amb Catalunya i la caiguda final del govern del PP amb el vot de tots els grans partits burgesos "perifèrics". La burgesia espanyola no ha aconseguit mai centralitzar-se en un únic partit burgès que assimilara les components basca i catalana. I encara que ni una ni l'altra volen ni tenen gens d'interès real a independitzar-se, saben molt bé alçar la vella reivindicació democràtica no resolta del dret a l'autodeterminació perquè respon a un sentiment real de les masses (especialment petitburgeses). Un sentiment que tant el PNB com PDCAT-ERC alimenten i deformen de manera controlada, per a utilitzar-ho en les negociacions amb Madrid.

La burgesia espanyola no ha aconseguit mai centralitzar-se

El "procés" català, no obstant això, no ha sigut simplement la maniobra habitual. L'enfrontament amb el PP i el seu govern (del que tantes vegades han sigut aliats els burgesos catalans) ha anat tan lluny que, en aquest moment, les cúpules dels partits catalans estan en la presó o exiliades i les penes que poden recaure'ls són molt importants. Rajoy va jugar fort contra la burgesia catalana i espentà els dirigents del "procés" fins on ni ells mateixos mai van creure que arribarien.

La "qüestió catalana" no solament no està resolta, sinó que és un dels principals problemes del nou govern PSOE

La victòria del govern era òbvia, (tenia el beneplàcit del PSOE i, en últim terme, l'exèrcit), com també ho era la submissió dòcil i vergonyosa dels suposats proclamadors de la república a la convocatòria d'eleccions monàrquiques i l'aplicació de l'Art. 155.

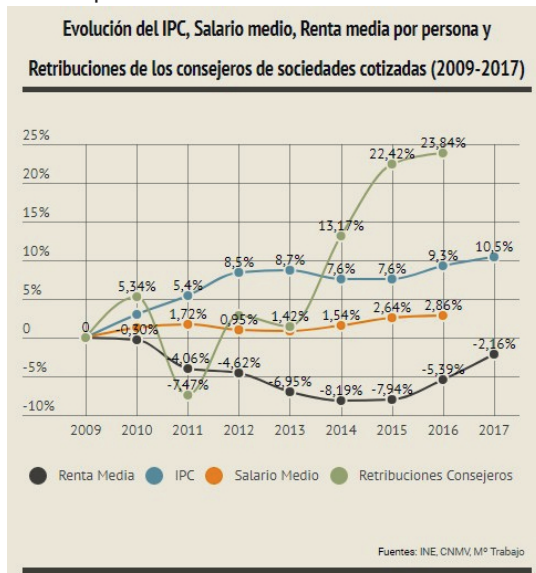
Però la Monarquia ha patit un sever desgast. No té arrels a les masses, té membres condemnats per corrupció en un procés que fins al jutge instructor afirma que qui també hauria d'haver estat imputat era Juan Carlos rei. L'actual rei Felip es va creure obligat a intervindre públicament en suport del govern. Però ara aquest govern i aquest partit s'han enfonsat sota una sentència per corrupció de gran envergadura. La "qüestió catalana" no solament no està resolta, sinó que és un dels principals problemes del nou govern PSOE, conformat per a superar la crisi política més profunda que hem viscut des de la mort de Franco i l'enfonsament de la UCD.

La caiguda de Rajoy i el govern de Pedro Sánchez han sigut presentades i vistes per les masses com una mena de victòria, però en realitat es tracta d'una operació de salvació.

El govern del PSOE és un govern burgès amb membres de gran confiança per al sistema. Ciudadanos, el partit creat per a substituir al PP en la seua mort anunciada, ha opinat que ells no l'hagueren triat millor. Els comentaris sobren.

L'acord CEOE-CCOO-UGT

Les direccions d'UGT i CCOO, en la seua habitual línia de col·laboració de classes, acaben de signar un acord amb la patronal pel qual garanteixen la pau social en la mesura de les seues possibilitats. En l'acord, renuncien en nom de tota la classe obrera a recuperar el poder adquisitiu perdut pels salaris durant els anys de la crisi (al voltant del 9% de mitjana), pacten agilitzar l'acomiadament individual per estalviar salaris de tràmit a les empreses i accepten que qualsevol mal moment de l'empresa es carregue contra els salaris i la Seguretat Social (ja ben arruïnada pel govern Rajoy). A canvi de què? De bones paraules. Mentre tots els mitjans han anunciat que els salaris mínims de conveni pujaran a 1.000€, l'acord, en aquest punt, es limita a "recomanar". No és estrany, per tant, que la CEOE es desvivira per signar ben ràpid.

Les escasses mesures que prenga Pedro Sánchez només tindran per objectiu incrementar el score electoral del PSOE. No té majoria parlamentària per a fer res rellevant en terrenys pressupostari i legislatiu (amb algunes excepcions). Però no li importa, perquè no vol fer res rellevant. Serà un govern de manteniment del statu quo (que ja és molt, donada la putrefacció general de l'Estat), amb gestos de màrqueting cap als treballadors. L'affaire Aquarius és una mostra del que ens espera: publicitat plorosa de tan humanitari com és el nostre nou govern (i les nostres alcaldies), però quan arriben els migrants seran tractats com tots els altres: presó inhumana en els CIE i expulsió.

Ni les reformes laborals, ni els pensionassos ni la llei Mordassa, ni la modificació del Codi Penal seran posats en qüestió.

Tampoc s'indultarà als presos sindicals, socials i polítics, inclòs els del govern català. Ni es donaran instruccions a les fiscalies per a sobreseure totes les causes de la llei Mordaza i els delictes d'odi, blasfèmia i injúries a la

corona. Com a molt, s'acostarà els presos catalans a Catalunya...un altre gest de màrqueting buit. Per a la resta, les detencions per delictes aberrants continuen dia a dia, amb tot el calvari que significa per als militants el procés judicial i la presó.

Amb la majoria que té el govern, podria acceptar la convocatòria d'un referèndum democràtic a Catalunya, on es poguera decidir lliurement i en pau les relacions amb la resta de l'Estat Espanyol (inclosa la seua separació), però res ni llunyanament semblant està entre les intencions d'un partit que va votar a favor de l'aplicació de l'art. 155.

Els treballadors no poden esperar res bo d'aquest govern, ni del PSOE, ni de Podemos, que tots els dies demana formar part d'ell, ni de les burocràcies sindicals que viuen del pressupost de l'Estat.

De la mateixa manera que dins dels sindicats no hi ha resistència real a les burocràcies, ningú en aquest temps ha plantejat la necessitat d'una nova organització política de la classe obrera sense llaços amb el cadàver putrefacte de la burgesia en qualsevol de les seues expressions territorials.

Enmig d'aquesta greu crisi política, quan per fi rebroten les vagues (s'han triplicat en un any) i mobilitzacions (pensionistes, dones treballadores), és un moment propici per a lluitar per construir un partit amb programa revolucionari que reculli des de les reivindicacions més elementals de supervivència fins al camí cap a la presa del poder pel proletariat. Que plantege amb claredat la necessitat de la independència de classe per a desenvolupar-ho. Que promoga la lluita obrera capaç de fer retrocedir a la burgesia. Nosaltres sí que ho fem. Uns altres diuen que ho fan, però mentre ho diuen estan dins de la CUP, donant suport a la burgesia catalana, o en Bildu, col·laborant amb la basca, o en IU o Podem, donant suport a l'espanyola. Hi ha molt de treball per fer i fan falta molts cervells i mans.

Cuando la vivienda obrera es el nicho de mercado del gran capital

Entre los muchos derechos y garantías que el gobierno de Rajoy nos arrebató, en sus famosos viernes de Consejo de Ministros, se encontró la reforma de la Ley de Arrendamientos Urbanos del 2013, que agravó enormemente las condiciones de los alquileres. Con ella, la duración mínima de los contratos pasó de cinco a tres años y las subidas quedaron desvinculadas del IPC. La reforma fue acompañada de dos medidas clave: muchas mayores facilidades para desahuciar a los inquilinos y finalizar los contratos junto a una nueva regulación de las

Socimi, gracias a la cual quedaron completamente exentas del Impuesto de Sociedades y casi exentas del Impuesto sobre Transmisiones Patrimoniales (con una bonificación del 95%).

En plena crisis económica, con más de 6 millones de parados y centenares de miles de familias que ya habían sido desahuciadas por no poder pagar la hipoteca, el gobierno dejaba la vivienda de los hogares obreros al libre deseo de los propietarios ¡cada tres años!

Los pisos procedentes de los desahucios bancarios ahora son...

Desde el inicio de la crisis hasta 2017 se calculan cerca de 500.000 desahucios. En 2013, la banca había sido rescatada impudicamente con dinero público y poseía una cantidad inmensa de viviendas procedentes de aquellos desahucios. Ellos les llamaban “activos tóxicos” porque se había roto la cadena especulativa - con la parálisis de las ventas y el posterior hundimiento de los precios - y su valor era muy inferior a las hipotecas a las que iban ligados. Ya no era posible revenderlos y recuperar con creces la hipoteca impagada. Ciertamente, aquellas hipotecas eran (y son) un gravísimo “pasivo tóxico” para los trabajadores que las firmaron, que se

han encontrado pagando créditos por cantidades muy superiores al valor del piso, mientras su trabajo (cuando lo tienen) se precariza y sus salarios reales descienden sin parar. Peor aún, cuando ya no pueden pagar, no sólo pierden el piso, sino que la Ley Hipotecaria permite que los bancos les persigan hasta la muerte con una deuda adicional que corresponde a la diferencia entre el precio de subasta (o el 70% de su tasación, si queda desierta) y la cantidad hipotecada, más intereses que rondan entre el 15% y el 25% y todas las costas procesales.

Y aquí entran las Socimi.

...el negocio de los bancos y de los fondos buitres

Uno de los objetivos específicos declarados por el PP para justificar la Reforma de la Ley de Arrendamientos Urbanos fue la voluntad expresa de ayudar a desarrollarse a esas Socimi a las que se exoneraba casi por completo de impuestos.

La Socimi (Real Estate Investment Trust) son sociedades cotizadas de inversión en el mercado inmobiliario cuyos ingresos proceden fundamentalmente de los alquileres de los inmuebles que compran. Su capital procede fundamentalmente de fondos de capital riesgo (fondos buitres) extranjeros y lo habitual es que se gestionen desde paraísos fiscales. A la cabeza de todas se encuentran las creadas o absorbidas por la norteamericana Blackstone a través de un complejo sistema de sociedades (Albirana Properties, Fidere, Corona Patrimonial, Torbel Investment, Tourmalet, Pegarena, Hispania, Testa...). Blackstone, el mayor casero del Estado Español, compró a precio de saldo 40.000 hipotecas de la desaparecida Catalunya Caixa y 1.800 viviendas sociales propiedad del ayuntamiento de Madrid, a las que subió inmediatamente los alquileres provocando nuevos desahucios. Blackstone se ha hecho con 3.500 inmuebles del BBVA, 4.000 del Banco Sabadell, 1.000 pisos de la Sareb y FCC, 12.000 de Catalunya Caixa y, el 51% de los inmuebles del Banco

Popular. En la actualidad se calcula que tiene una cartera de 50.000 viviendas de alquiler repartidas por todo el Estado, además de haberse convertido en el mayor propietario de hoteles en España con casi 17.000 habitaciones, por encima de Meliá (que tiene 11.000).

“En cuatro años, las socimis han dado un vuelco total al panorama inmobiliario en España. Las cinco mayores de estas sociedades controlan, según los resultados presentados de 2017, propiedades por valor de 26.334 millones de euros. Supone casi un 85% más respecto a lo controlado el año anterior.” Cinco Días, 1 de marzo de 2018.

No sería justo olvidar que la guinda del gobierno Rajoy en sus regalos al gran capital inmobiliario han sido los sucesivos Planes de Vivienda, que en vez de crear vivienda social han consistido únicamente en transferir fondos públicos a las grandes constructoras y propietarios. Como ejemplo, el Plan de Vivienda 2018-

Se calcula que todavía quedan en manos de los bancos unas 388.000 viviendas

2021, del ex ministro De la Serna, prevé un gasto de 1.445 millones de euros para financiar promociones privadas de vivienda destinada durante un tiempo al alquiler, la rehabilitación de casas y edificios. Todo ello, a pesar de que se calcula que todavía quedan en manos de los bancos unas 388.000 viviendas, en su mayoría vacías, que no se sacan al mercado para evitar una nueva caída de los precios.

En España no hay un parque sustancial de vivienda social estable para las familias necesitadas. No lo hay por voluntad continuada de las administraciones públicas que

incluso, como en el caso de la Comunidad y Ayuntamiento de Madrid, llegaron a vender, en 2013, 4.000 viviendas de alquiler social a las socimis, en una operación que está a punto de ser anulada por un tribunal. Actualmente el parque de vivienda pública es menor del 2% del total de viviendas, en contraste sangrante con una media del 15% en la Unión Europea. Por otro lado, la figura de la vivienda de protección oficial, a precio limitado y parcialmente subvencionada, ha dado luz a solo 5.375 viviendas en todo el Estado durante 2017 y a precios que muy pocos jóvenes trabajadores pueden asumir.

La burbuja de los precios de la vivienda alquilada

Desahucios hipotecarios, ausencia de vivienda social, precios de compra de nuevo en aumento, trabajos precarios que hacen imposible acceder a una hipoteca, todo se conjuga para un gran incremento de la demanda de pisos de alquiler, concentrada, como es natural, en las grandes ciudades y en los trabajadores jóvenes, los migrantes y en general los de sueldos más bajos.

*Viviendas de alquiler destinadas
exprimir al arrendatario el mayor
beneficio posible inmediato*

Por el lado de la oferta, encontramos libertad absoluta de precios y tres años de contrato mínimo, centenares de miles pisos vacíos en manos de los bancos, concentración en muy pocas sociedades de grandes cantidades de viviendas de alquiler destinadas exprimir al arrendatario el mayor beneficio posible inmediato, exenciones fiscales totales y subvenciones públicas para los caseros buitres. El boom de los pisos turísticos, que se retiran de la oferta para vivienda familiar y permiten rentas mucho mayores, añade su peso al tirón de los precios, aunque no sean, como muchos quieren hacer creer, ni el único ni el principal elemento en esa dirección.

Un desequilibrio tan reforzado entre la atomización y la pobreza de los que buscan arrendar vivienda frente a la

concentración, fuerza y riqueza de los que la poseen, sólo podía dar lugar a la actual burbuja de los precios de los alquileres, que se ha convertido en el segundo gran problema de la clase obrera, indisolublemente ligado al primero: el paro, el trabajo precario y los salarios reducidos durante la crisis.

En España la administración pública todavía no tiene una estadística propia sobre los precios de la vivienda de alquiler. El INE ha anunciado recientemente que va a iniciarla. Mientras tanto, los datos que se tienen proceden de los grandes portales inmobiliarios en Internet. Los informes anuales de El Idealista han calculado, de media para todo el Estado Español, unos incrementos anuales que han pasado del “modesto” 2,6% en 2014 al 7,1% en 2015, el 15,9% en 2016 hasta el 18,4% en 2017. En lo que va de año 2018 este portal calcula un 15,6% adicional. **Esto significa que los precios de los alquileres ha subido en cinco años más del 78%.** De media. En ciudades como Barcelona y Madrid, los incrementos han sido mucho mayores. Esto es una auténtica tragedia para las familias de trabajadores que no son propietarias, cada vez más numerosas.

*Los desahucios por impago de alquiler
crecen*

Evolución desahucios de vivienda en España			
	Por impago alquiler	Por impago hipoteca	Total desahucios
2013	38.141	25.811	63.952
2014	36.044	28.877	64.921
2015	35.677	29.225	64.902
2016	34.193	26.367	60.560
2017	36.666	22.330	58.996
Total 5 años	180.721	132.610	313.331

Fuente: Consejo General del Poder Judicial

El resultado: los inquilinos deben cambiar de piso cada tres años, alejándose cada vez más de su ciudad de trabajo en la búsqueda de alquileres más asequibles. Los desahucios por impago de alquiler crecen, mientras que los hipotecarios se reducen lentamente. Y lo que demuestra el nivel de gravedad social del problema: **crecen sin parar los desahucios de inquilinos con trabajo, que antes de las subidas del propietario pagaban sin problemas el alquiler y ahora no encuentran vivienda alternativa asequible a sus ingresos.** Y los suicidios por desesperación ante los desahucios continúan menudeando, como en los peores años de la crisis.

De “No tendrás casa en tu puta vida” a la aparición de las PAH (Plataformas de Afectados por las Hipotecas)

En 2006, a partir de Barcelona, ciudad con gran tradición de lucha vecinal en los barrios obreros, se extendió un movimiento de jóvenes trabajadores que denunciaba la burbuja de los precios inmobiliarios y la imposibilidad para la juventud de acceder a una vivienda independiente de sus padres (“No tendrás casa en tu puta vida”, fue uno de sus lemas). En 2007 llegaron a organizar algunas manifestaciones simultáneas en todo el Estado y fueron el caldo de cultivo hacia un fuerte impulso de la ocupación de viviendas vacías. Inmediatamente, en 2008, al estallar la burbuja y comenzar un proceso masivo de familias expulsadas de sus viviendas por impagos hipotecarios, el movimiento cambió de objetivo y componentes. Aparece la primera PAH, también en Barcelona, y se extienden como la pólvora por todas las ciudades del Estado.

Las PAH-Stop Desahucios son organizaciones fluidas, asamblearias, con coordinación floja entre ellas, compuestas fundamentalmente por familias inmersas en procesos de desahucios. Han conseguido grandes movilizaciones, han parado miles de desahucios y arrancado a algunas administraciones autonómicas y locales (no gobernadas por el PP) medidas de socorro inmediatas para paliar un poco su drama. Se han ganado

a pulso una gran simpatía en el conjunto de la clase trabajadora. Su prestigio, por ejemplo, fue utilizado para la candidatura que gobierna Barcelona (*Barcelona en comú*: un pupurri de izquierdas unidas, ecologistas, Podemos y otros) cuyo mayor atractivo electoral se concentraba en la persona de Ada Colau, una de las organizadoras y portavoz de la PAH de la ciudad.

En ausencia de ningún tipo de defensa ni reacción específica real por parte de los partidos y sindicatos obreros ante las tragedias inmediatas y masivas de miles de familias cada año, las PAH-Stop Desahucios siguen siendo las organizaciones que marcan las reivindicaciones y dirigen la lucha en relación al derecho a la vivienda para los trabajadores y contra una Ley Hipotecaria que sólo protege los intereses de los bancos.

En ausencia también de componentes de peso que posean una visión global del problema de la vivienda obrera y su solución definitiva, las reivindicaciones de las PAH han quedado limitadas a la solución inmediata de los problemas inmediatos y muy influidas por propuestas de Podemos, el nuevo partido reformista aparecido durante los últimos años.

La Propuesta de Ley de Vivienda de la PAH

A finales de septiembre, las PAH consiguieron que su Propuesta de Ley de Vivienda fuera aceptada para la discusión en las Cortes, con el aval de Unidos Podemos-En Comú, Podem-En Marea, ERC, Compromís y EH Bildu.

El proyecto recoge las viejas reivindicaciones de la ILP que bloqueó el PP (dación en pago retroactiva, alquiler social y moratoria en los desahucios), a las que se ha añadido la creación de un índice para regular los precios, “como existe en Berlín y en París, pero que no solo contemple las características o localización de la vivienda, sino también la capacidad adquisitiva de la población”. Los contratos de alquiler pasarían a cinco años y a diez cuando se trate de un gran propietario, como bancos o inmobiliarias.

La propuesta se enmarca en el respeto más religioso a la propiedad privada inmobiliaria

El Proyecto también introduce medidas para “paliar la pobreza energética”. Se basan en la “experiencia catalana, donde la parte relativa a pobreza energética de

la ley autonómica impulsada por la PAH sigue en vigor”.

La dación en pago retroactiva, el alquiler social, la moratoria de los desahucios hasta que las familias tengan una vivienda digna alternativa en el mismo barrio y la prohibición de los cortes de suministros básicos por impagos de los hogares sin recursos son reivindicaciones básicas, necesarias, de urgente aplicación.

Pero el proyecto, que tiene todo el tufo de la mano redactora de Podemos-IU, **se enmarca en el respeto más religioso a la propiedad privada inmobiliaria que busca el negocio a costa de la vivienda de los trabajadores**. Una auténtica traición a la vieja lucha de los activistas de las asambleas PAH-Stop Desahucios, que siempre han defendido la vivienda como un derecho contra los que la convierten en un negocio más.

El proyecto de Ley de Vivienda de la PAH:

- a) Comienza por no cuestionar la propiedad de la inmensa cantidad de pisos en manos de grandes propietarios, ni siquiera de los inmuebles que la SAREB le gestiona a los bancos rescatados, ni de los que los fondos buitres han comprado ilegítimamente a los bancos o al Ayuntamiento y la Comunidad de

Madrid. Todos deberían pasar a titularidad pública sin indemnización (ya los pagamos con muchas creces todos con el dinero del rescate) y ser ofertados de manera estable al alquiler social ¿Dónde ha quedado esa vieja reivindicación de las PAH?

- b) Continúa por no discutir la existencia misma de las Socimi y de cualquier tipo de empresa privada dedicada a la explotación de viviendas familiares. Ya imaginábamos que los dirigentes actuales de las PAH, demasiado ligados políticamente al reformismo de colaboración de clases, no propondrían medidas de gran alcance como la **estatización de todas las grandes empresas y tenedores inmobiliarios y la municipalización de todo el suelo urbano**. Pero legitimar con este proyecto de Ley la existencia de las Socimi, limitándose a pedir que paguen más impuestos, es una burla cruel hacia los ya centenares de miles de familias que han caído bajo sus garras de buitres.

La creación de “un índice para regular los precios, como existe en París y en Berlín” se basa en la aceptación del actual nivel

- c) Responde al criterio capitalista de asegurar el beneficio del propietario y la libertad de precios, dejando en segundo plano los intereses reales de los trabajadores. **La creación de “un índice para regular los precios, como existe en París y en Berlín” se basa en la aceptación del actual nivel**, ya que se calculan en base al índice de “precios relativos a vivienda habitual de similares características de la zona en la que se encuentre el inmueble arrendado publicado por el Instituto Nacional de Estadística” (Art. 17.4). Tampoco servirá de mucho la

voluntariedad de los propietarios de no subir ¡más del 10%! (como si eso fuera poco). Aunque hay que reconocer que el castigo previsto en la Disposición Adicional Quinta cuando el nuevo contrato implique una subida superior a ese porcentaje es terrible porque: “el propietario y la finca se incluirán en el Registro de Malas Praxis de Propietarios”. Eso sí, los propietarios que sean buenos no solo no verán apuntado su nombre en la pizarra sino que tendrán ¡incentivos fiscales!. ¡En un Estado donde el grueso del peso fiscal recae solo sobre los trabajadores, más desgravaciones al capital!

Pero la mayor parte de las familias trabajadoras de las grandes ciudades que no son propietarias ya no pueden pagar los precios actuales. Están teniendo que buscar vivienda a grandes distancias geográficas donde, a su vez, los precios empiezan a dispararse. Los hogares de uso compartido, muchas veces con desconocidos, han dejado de ser una cuestión de estudiantes o de migrantes en sus primeros años de estancia: son ya habituales, incluso en familias con dos miembros con ingresos regulares. Según las propias entidades financieras, el año pasado ya habían 70.000 viviendas de su propiedad ocupadas ilegalmente (Expansión, 16 de abril de 2017). El problema es gravísimo pero el proyecto de Ley se limita a rogar al “mercado” que los precios no suban mucho más.

Si los redactores del proyecto hubieran pensado menos en defender y “humanizar” el mercado y más en la emergencia habitacional que reconocen, hubieran propuesto como medida inmediata la congelación indefinida de los precios de los alquileres al nivel de 2013, inmediatamente antes de la burbuja. Pero ni se atreven a pensarlo.

Garantía pública de vivienda barata y de calidad para todos los trabajadores y trabajadoras

Ni una familia sin casa, ni una casa sin familia

El problema de la vivienda de los trabajadores, en el Estado Español como en muchos otros países capitalistas que presentan desarrollos de burbujas inmobiliarias, sólo puede resolverse de manera efectiva y definitiva con la visión simétrica a la que tiene todo el proyecto de Ley de Vivienda de la PAH: declarando la vivienda (incluidos los suministros básicos) un derecho básico real de responsabilidad y ejecución social, como

La vivienda como servicio público para los trabajadores solo podrá nacer con la lucha unida de las organizaciones

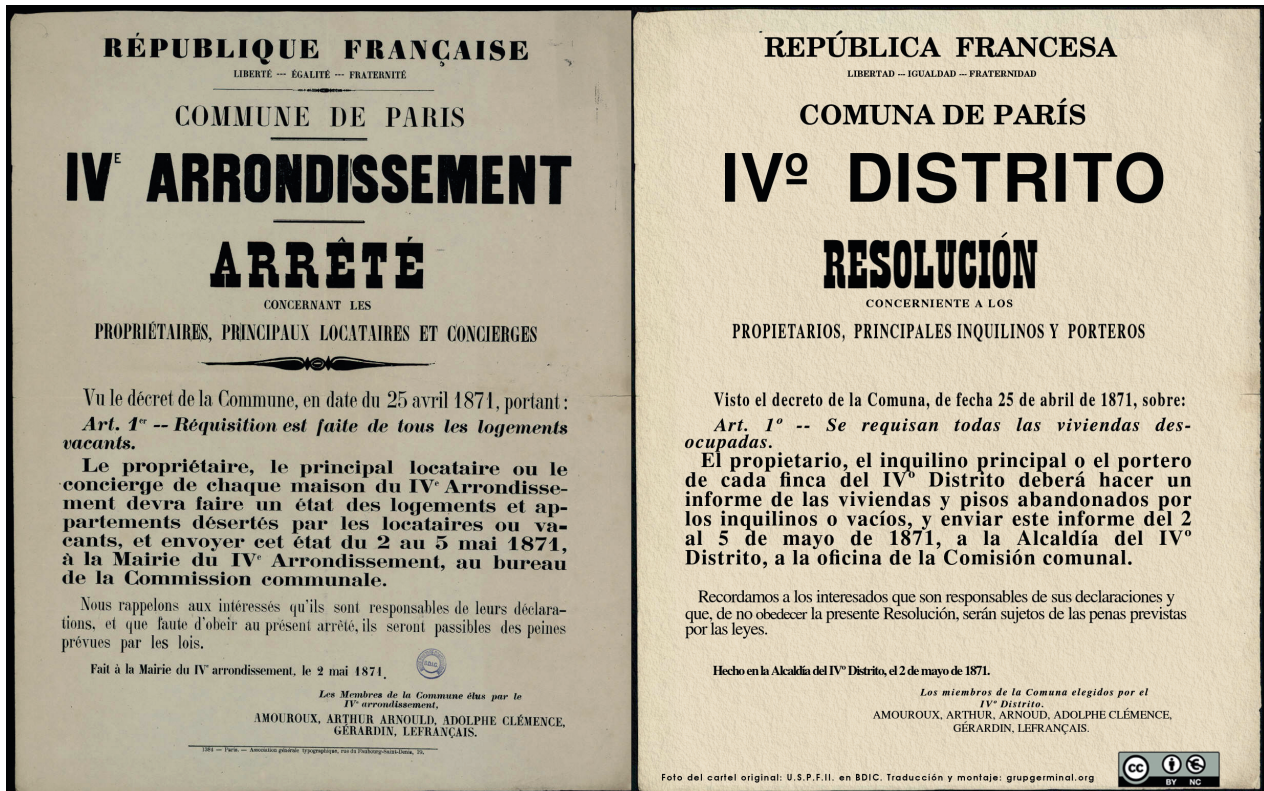
lo son la sanidad, la educación y las pensiones públicas. El principio es sencillo: **en vez de dar buenos consejos a los capitales para que se porten mejor en el mercado de la vivienda de la clase obrera, hay que eliminar los capitales de ese mercado y el mercado mismo**. Pero igual que la educación pública y la Seguridad Social no nacieron de la voluntad de la burguesía, sino de décadas de organización y lucha obrera en todos los países, la vivienda como servicio público para los trabajadores solo podrá nacer con la lucha unida de las organizaciones del movimiento obrero (no solo PAH-Stop desahucios, también los partidos, sindicatos, organizaciones de migrantes, de jóvenes, etc.). Todos decididos a defender lo que necesitamos para vivir dignamente, sin miedo a incordiar con ello los negocios del capital.

La Comuna de París y la Revolución Rusa requisaron todas las viviendas vacías

Una de las primeras medidas, tanto de La Comuna de París como del gobierno soviético instalado por la Revolución Rusa de 1917, fue requisar todas las

viviendas vacías para ponerlas a disposición de las familias necesitadas.

La comuna de París

Cartel extraído de la exposición "Carteles de las Comunas de París y Lyon (1870-1871)"

El primer gobierno de los soviets en Rusia

Decreto sobre la entrega de viviendas a la disposición de los municipios

(Tomado de la obra de John Reed, *Los Diez días que estremecieron al mundo*.)

1º Las municipalidades autónomas tendrán derecho a requisar todas las viviendas desocupadas o deshabitadas.

2º Las municipalidades podrán, de acuerdo con las leyes y reglamentos promulgados por ellas, instalar en todos los alojamientos disponibles a los ciudadanos que carezcan de domicilio o que vivan en locales congestionados o malsanos.

3º Las municipalidades podrán organizar la inspección de los alojamientos, cuyo funcionamiento organizarán,

reglamentando las facultades de los inspectores.

4º Las municipalidades podrán decretar la creación de comités de inmuebles, definir la organización y poderes de estos comités y conferirles autoridad jurídica.

5º Las municipalidades podrán crear tribunales de alojamiento y definir sus poderes y derechos.

6º El presente decreto se pondrá en vigor por vía telegráfica.

El Comisario del Pueblo para Interior

A. I. Rykov

Noviembre de 1917

Les guerres i la barbàrie capitalista són la causa de les crisis migratòries

2
de Juliol
2018

Per la igualtat de drets per a tots els treballadors i treballadores, migrants o no migrants!

El Mediterrani és un immens cementiri d'éssers humans que fugen de les guerres i la misèria dels seus països d'origen. En els últims 25 anys està documentada la desaparició 34.361 persones ofegades en les seues aigües, més de 3.100 d'elles en 2017.

Als qui sobreviuen al viatge infernal, que de vegades suposa milers de km i diversos anys, els espera, si són interceptats per l'armada, la policia o la guàrdia civil, l'internament en CIE's, que són autèntiques presons en condicions inhumanes, i l'expulsió forçada cap a tercers països on són tractats de manera brutal (per exemple, El Marroc transporta migrants als límits del desert i els abandona).

Les persones migrants que aconseguixen quedar-se a l'Estat Espanyol, com a la resta dels Estats de la UE, passen per tot tipus de situacions inhumanes que poden anar des de la dependència de les màfies tractants d'esclaus fins a la prostitució forçada, passant sempre per la precarietat laboral més absoluta.

Ni les guerres ni la misèria de què fugen són fenòmens «naturals». Són producte de la destrucció econòmica, ecològica i moltes vegades militar ocasionada pel capitalisme amb totes les seues ramificacions. El que està provocant les contínues crisis migratòries és la intervenció del capital, encapçalat pels països imperialistes, en el seu moviment constant de cerca del màxim benefici i amb els seus enfrontaments per repartir-se els recursos de tot el planeta.

Però mentre el capital no té fronteres en els seus moviments de depredació i rapinya, als éssers humans que busquen guanyar-se la vida se'ls obliga a la migració clandestina, a la que es respon en tota la UE amb la militarització de les fronteres. Màfies especialitzades en emigració i morts massives per la precarietat dels mitjans de transport són el fruit d'eixa política.

En tota Europa estan estenent-se cada vegada més, entre els partits de la burgesia i petita burgesia, posicions descaradament xenòfobes i racistes, que es presenten com a populisme nacionalista. Aquestes posicions culpabilitzen els migrants i les minories ètniques de tots els mals que pateixen els treballadors "nacionals" i serveixen per intentar enfrontar-nos uns contra els altres, mentre s'amaga que l'autèntic origen de les difícils condicions de vida de tota la classe obrera és l'explotació capitalista.

De la terra o estrangera, la classe obrera és única. La defensa dels drets de les persones migrants, el seu sector més desprotegit i sobreexplotat, ha sigut un treball constant de nombroses organitzacions que formen part del moviment obrer en tot l'Estat Espanyol i molt concretament en el País Valencià. Treball que s'ha fet sobre la base de la solidaritat de classe i l'autoorganització, lluny de l'assistencialisme beat i burgès.

La denúncia permanent de la Llei d'Estrangeria, dels ominosos CIE's, de les expulsions "en calent" i la lluita per la igualtat de drets per als treballadors i estudiants migrants, ha generat un sa estat d'opinió general entre la població (no sols en la classe obrera) que és la base que ha sustentat la "sensibilitat" dels partits de l'actual govern de la Generalitat i de la ciutat de València cap a problemes tan greus com l'accés gratuït a la sanitat pública (negat als migrants pel govern del PP), les condicions dels CIE's i, la present setmana, la tragèdia humana de l'Aquarius de Metges sense Fronteres i SOS Mediterranée, sobrecarregat amb 629 persones salvades de la mort segura, a qui els governs d'Itàlia i Malta han negat sense empatx l'atracada als seus ports.

Feliçment, la iniciativa de l'Alcaldia de València-Generalitat Valenciana per acollir als refugiats de l'Aquarius no ha estat avortada per l'acabat d'estrenar govern del PSOE i hui estan acollits al nostre país. El govern Rajoy va tindre per

bandera la posició contrària i, entre altres, va impedir en 2015 la realització del projecte de la Generalitat de enviar Grècia un vaixell humanitari que alleujara la dramàtica crisi migratòria que allí es vivia. La propaganda preelectoral dels uns i els altres, i l'habitual manipulació de l'opinió pública pels mitjans de comunicació burgesos, vol fer-nos creure hipòcritament que el Reino de España i el País Valencià són ara "terra d'acollida" per als refugiats.

Però la veritat és que ni el govern del PSOE a l'Estat Espanyol ni el bipartit valencià posen en dubte el manteniment de tota la legislació bàsica europea i espanyola que convertix els migrants en objecte de persecució policial permanent. El mateix cap de setmana que va entrar en condicions humanitàries l'Aquarius en el port de València, 1.000 migrants il·legals ho van fer per les platges d'Andalusia i van ser enviats sense miraments a centres de retenció, sense més drets que esperar una pròxima expulsió. Més encara, com bé explicava el flamant nou ministre d'Interior, una vegada passats els 45 dies de gràcia concedits als refugiats de l'Aquarius, els espera la mateixa sort.

I les condicions de precarietat, sobreexplotació, repressió racista, negació de drets, dels migrants ja establerts, tampoc han canviat.

Per eixa raó, és una obligació indispensable de totes les organitzacions del moviment obrer (polítiques, sindicals, socials, culturals, etc) denunciar la campanya d'autocomplaença i unir forces per a lluitar:

Per l'obertura de fronteres per a tots els estudiants, treballadors i treballadores

Per la derogació immediata de la Llei d'Estrangeria

Pel tancament immediat de tots els CIE's

Per la igualtat de drets socials, laborals, civils i polítics per a tots els treballadors i treballadores, migrants o no migrants

Per acabar amb totes les guerres imperialistes i l'explotació capitalista

De la terra o estrangera, una sola classe obrera!

La classe obrera no ha de reconèixer

més pàtria que als treballadors de tots els països del món!

Ells volen tornar al segle XIX: Nosaltres els oferim un nou 1917!

Article del Gruppe Klassenkampf de Àustria publicat a www.klassenkampf.net

[extracte] El 14 de juny de 2018 està prevista la discussió del projecte de modificació de la Llei de Jornada Laboral, presentat en el Parlament per la majoria blava-negra¹ en un moment sorprenent. El tema no estava en l'ordre del dia i, de manera provocadora, la sol·licitud per a la seua discussió ha sigut confiada a la Comissió Econòmica, no a la Comissió Socio-laboral lògicament competent. Es preveu que la llei estiga ja modificada al juliol, abans de les vacances d'estiu, sense temps suficient de debat i avaluació. [...]

La qüestió tracta de l'anomenada "flexibilitat" del temps de treball, amb un atac directe a una de les adquisicions principals del moviment obrer, és a dir, la derogació d'una llei de protecció per als treballadors i treballadores: en resum, permetrà als capitalistes organitzar el treball amb 12h al dia i 60h a la setmana!

Quan s'examina detingudament el projecte de llei, s'arriba a la conclusió que les seues disposicions són molt favorables al patró i satisfan les necessitats de l'economia, com ho demostren els següents punts:

- 1.- *Augmentar la jornada màxima de treball a 12 hores al dia i 60 hores a la setmana significa que una gran proporció de les infraccions referides a la jornada laboral quedaran impunes. Aquesta i altres noves modificacions reduiran de forma massiva els riscos per als empresaris dels controls de jornada efectuats per la inspecció del treball.*
- 2.- *En el futur, els assalariats podran ser obligats a treballar fins a 10 hores al dia i 50 a la setmana, sense poder-se negar per raons personals, perquè la llei només reconeix aqueix dret a partir hora 11 al dia o de la 51 a la setmana. [...]*
- 3.- *Respecte a l'horari flexible, la jornada de treball normal també s'estén a 12 hores, cinc vegades per setmana. Treballar fins a 12 hores per dia i 60 hores per setmana ja no es considera hores extra.*
- 4.- *L'únic límit realment rellevant per a les hores de treball seran les 48 hores, en mitjana de 17 setmanes, establert en la legislació de la UE.*
- 5.- *Els assalariats poden ser obligats a treballar, en empreses amb comitè d'empresa, fins a quatre caps de setmana per any. Aquesta obligació també es pot reglamentar per endavant a llarg termini a ocasions circumscrites. En les empreses amb comitè d'empresa es requereix un acord d'empresa.*
- 6.- *La Llei de jornada laboral deixarà d'aplicar-se als treballadors que lliurement encara puguin allargar la seua jornada.*

Per cert, aquestes declaracions en cursiva no provenen dels representants dels treballadors i treballadores (comitès d'empresa o sindicalistes) o de revolucionaris. Aquestes declaracions emanen d'un advocat associat del famós bufet d'advocats especialitzat en dret mercantil Wolf Theiss & Partner. Això mereix ser assaborit: els capitalistes expliquen obertament l'èxit que han obtingut amb tot això:

- Impunitat per al les infraccions de jornada laboral.
- Les inspeccions de treball retallaran els seus controls.
- Restricció del temps lliure.
- Amb la flexibilitat horària s'elimina el pagament d'hores extres.
- La voluntarietat és una burla quan hi ha tal desequilibri de poder.
- Ja no serà necessari arribar a entenimentats amb el comitè d'empresa.
- Jornades laborables més llargues a costa de la salut.
- Al que cal afegir el temps del trajecte al treball, perdut per a la vida familiar.
- Els empresaris poden reaccionar de manera més flexible a les fluctuacions de les comandes.
- En tornar innecessària la distribució del treball en moltes mans, el l'atur continua sent un instrument de pressió.

¹ El govern actual d'Àustria està conformat per una coalició entre l'ÖVP (Partit Popular Austríac, dreta burgesa «normal») i el *FPÖ (Partit de la Llibertat d'Àustria, extrema dreta d'origen directament nazi).

Cal dir que durant els últims anys les burocràcies de les direccions de l'ÖGB² i el SPÖ³ han aplanat el camí per a l'actual ofensiva reaccionària. Els paràgrafs corresponents en el Pla A de Christian Kern i les negociacions dels agents socials cap a eixa direcció, en les quals els buròcrates sindicals ja mostraren la seua disposició general a la capitulació, van ser senyals clars.

Ara d'altra part serà legislat per Kurz / Strache allò que les unions d'empresaris i les cambres de comerç esperen. Els capitalistes i inversors grans i mitjans, com el cap de KTM, Stefan Pierer, cullen ara els interessos per les despeses en lluita de classes. El FPÖ, que durant anys ha dit ser un «nou partit del treball» i un partit patriòtic i social, de nou s'ha tornat a posar en evidència a fons.

Vergonyosament, com ha provat Hartinger-Klein en el congrès d' ÖGB, que s'ha presentat com a amiga del «empleats» i s'ha guanyat xiulets i esbrincades ben justificats. Com a distracció els senyors Kurz i Strache de nou comencen a encendre llurs típiques magranes de boira: estan recitant directrius xenòfobes, trobant un camí en Albània, han desfermat un conflicte amb les comunitats musulmanes per a amagar la reconstrucció asocial de la República.

Quan el President de l'ÖGB, Katzian deixa sortir lliurement la seua indignació sobre l'acció del govern en entrevistes i davant les càmeres de televisió, nosaltres podem donar-li suport parcialment: Si, és una porcada amb quina insolència actua el capital en els seus atemptats contra la població treballadora. No, tanmateix, no hi ha motiu per a lamentar-se que el govern no haja parlat amb la ÖGB sobre això. *«El govern no ha parlat ni una vegada amb el comitè federal del sindicat. És una dutxa per a nosaltres, pensem.»*

Aquest és precisament el punt crític: per a un ÖGB que es guanya el nom de sindicat, en la qüestió de la flexibilització no hi ha res a negociar, excepte una reducció radical del temps de treball i la distribució del treball a totes les mans amb una compensació salarial completa.

Per tant, també prenem la seva paraula al Grup Socialista, que va declarar en la seva conferència parlamentària al començament del Congrés ÖGB: «En lloc d'una pròrroga de l'horari laboral, la FSG vol reduir la jornada laboral amb una compensació salarial completa, ja que les jornades laborals més curtes són més saludables i generen més productivitat i una millor distribució del treball existent. A més, la FSG fa una crida a la sisena setmana de vacances per a tothom». Així, els sindicalistes socialdemòcrates són cridats a transformar les paraules en fets.

Aleshores, una cosa és clara com la llum del dia: amb queixes i ofertes de discussió, aquest govern no pot ser dominat. Aquests gerents de la burgesia domèstica, anomenat Govern Federal, fa molt de temps que s'ha tret els guants de vellut i ara estan pretant llurs punys de ferro. Així doncs, els plans negre-blau turquesa deuen ara detenir-se de manera unitària, determinada i ràpida.

Sindicalistes i camarades del SPÖ i les seues organitzacions – lluiteu conjuntament amb altres assalariats, que volen defensar-se contra els atacs de Kurz i Strache, en un front unit, enlloc de sol·licitar negociacions – preparació immediata d'una vaga indefinida! Formació de comitès d'acció en empreses, escoles, universitats, districtes i pobles!

El poble treballador s'enfronta a difícils temes. Aquests només es podran resoldre quan hi haurà claredat política sobre el camí i l'objectiu de la resistència contra el blau turquesa. La claredat no sorgirà espontàniament en la lluita, ans ha de ser creada abans i durant la lluita. Per a que puguem guanyar, aquest programa deu de ser internacionalista –contra l'estret nacionalisme, contra la fragmentació de les nostres fileres en «compatriotes» i «estrangers». I deu de ser marxista– un programa que tinga un clar punt de vista de classe, no rumiar de nou la xerrameca dels «interessos populars» o congraciarse amb les fraccions més endarrerides de la nostra Classe; revolucionari, perquè la classe dominant mostra clarament cada dia que el parlamentarisme amb la seua suposada «Democràcia» és fet només per a ella; revolucionari vol dir: Oposar la democràcia obrera real a la hipòcrita democràcia burgesa, el Poder dels Consells de treballadors organitzats, poder directe, responsable i revocable, per acabar amb les descarades pretensions dels rics i trencar llur dominació. L'instrument necessari, un partit revolucionari de treballadors en el marc d'una internacional dels treballadors, és el que volem construir!

² ÖGB (Österreichischer Gewerkschaftsbund) és la confederació sindical austríaca quasi única.

³ SPÖ (Sozialdemokratische Partei Österreichs) és el partit socialdemòcrata d'Àustria

Trump lanza una guerra económica y amenaza a Irán

27
de Julio
2018

[extracto de <http://www.revolucionpermanente.com/francais/2018/07/29/trump-declenche-la-guerre-economique-et-menace-iran/>]

Desde 1944 a 2016, el Estado norteamericano ha tratado de administrar el capitalismo mundial

La burguesía estadounidense logró la supremacía con la Primera Guerra Mundial. Entre la firma del Tratado de Versalles (1919) y la ofensiva japonesa en Pearl Harbor (1941), la representación política de la burguesía estadounidense, mientras expandía y fortalecía su zona de influencia, se negaba a asumir el orden mundial.

Pero a partir del final de la Segunda Guerra Mundial los Estados Unidos impulsaron tratados económicos multilaterales (Bretton Woods, AGETAC ...) y crearon instituciones con vocación global (ONU, FMI, BIRF-BM, OMC ...). Como había poco que temer de la competencia, el gobierno de los EE.UU. derribaban las barreras al comercio y la inversión transfronterizas. Lo negociaron en un marco global (AGETAC-OMC).

La economía de EE. UU. sigue siendo el mayor productor del mundo con un PIB de 19,3 billones de dólares en 2017 (por delante de China: 11.9 billones). Estados Unidos es el mayor extractor de petróleo y gas del

mundo y el mayor exportador de productos agrícolas. En el campo industrial, los grupos estadounidenses figuran en numerosos oligopolios internacionales: refinería, automóvil, aeronáutica, armamento, electrónica, alimentación, farmacia, productos de higiene, artículos deportivos ... Son preponderantes en las finanzas y, en conjunto, sus bolsas de productos financieros y materias primas (NYSE, NASDAQ, AMEX ...) superan con creces el mercado de Londres. El dólar está muy por delante del euro en los intercambios de divisas (y los productos derivados de divisas).

Pero la supremacía estadounidense se ve socavada cada vez más, no solo por el ascenso del imperialismo chino, sino también por las veleidades de todos los demás imperialismos que se cuelan en cada hueco dejado por el imperialismo americano. Esta erosión no puede durar sin consecuencias mucho más serias para la burguesía estadounidense.

El debilitamiento de la dominación estadounidense

A causa de las victorias del ejército de la URSS contra el imperialismo alemán, la revolución china y su riesgo de expansión en Asia, la revolución en Yugoslavia y Albania y el ascenso revolucionario en Europa desde 1943 (Italia, Francia ...), los gobiernos demócratas o republicanos estadounidenses cuidaron a los rivales imperialistas (Gran Bretaña, Francia, los Países Bajos ...), incluso los reconstruyeron (Japón, Alemania, Italia ...). La Guerra de Vietnam facilitó la aparición de nuevos capitalismos (Brasil, Corea del Sur ...). Como todo capitalismo emergente, sus burguesías se protegieron inicialmente con medidas proteccionistas.

Mientras que el imperialismo hegemónico había soportado lo esencial de la carga del militarismo, la restauración del capitalismo en Europa Oriental y Rusia a partir de 1989 benefició por primera vez a las potencias imperialistas en competencia en Europa Occidental, especialmente Alemania. Las nuevas burguesías rusas y

La pérdida de competitividad de la economía estadounidense no hace más que acentuarse

chinas se han apoyado en el tamaño de su territorio y en la herencia cultural e industrial de las anteriores economías planificadas para resistir a las antiguas potencias imperialistas y constituirse en potencias imperialistas.

Desde los años 1970, los Estados Unidos han importado más riqueza de la que exportan. En 2017, el déficit comercial en bienes y servicios se amplió en más del 12% a 566 mil millones de dólares. A pesar de la recuperación mundial, la pérdida de competitividad de la economía estadounidense no hace más que acentuarse. El superávit comercial de China con Estados Unidos aumenta en un 10% en 2017 en un monto estimado por

la Casa Blanca en más de 375 mil millones de dólares (cantidad que las autoridades chinas impugnan al reducirla en 100 mil millones). ¡En el primer trimestre de 2018, este superávit se ha incrementado en cerca del 20% en comparación con el primer trimestre de 2017!

No será por el lado de Europa que la burguesía estadounidense pueda consolarse, con un déficit comercial recurrente y que ha estado aumentando constantemente durante varios años, especialmente con Alemania. De hecho, los Estados Unidos tienen déficits de balanza comercial con todo el planeta, desde Canadá hasta Japón, desde Alemania hasta Corea del Sur, etc.

La huida hacia adelante al proteccionismo

Hasta hace poco, el gobierno norteamericano alegaba el pretexto de las virtudes del libre comercio para abrir los mercados extranjeros. Debido a la Guerra de Vietnam y al debilitamiento del dólar, Nixon comenzó en 1971 el abandono por parte de los Estados Unidos de sus responsabilidades globales con la retirada del sistema monetario internacional puesto en práctica durante los acuerdos de Bretton Woods: abandono la tasa de cambio fija entre el dólar y otras monedas, cancelando la convertibilidad del dólar en oro.

Trump va mucho más allá.

Cuando un país (los Estados Unidos) pierde miles de millones de dólares comerciando, posiblemente con todos los países con los que opera, las guerras comerciales son buenas y fáciles de ganar. Por ejemplo, cuando se tiene un déficit de 100 mil millones de dólares con un país que se hace el listo, se deja de hacer negocios y se gana mucho. Es fácil. (Trump, 2 de marzo de 2018)

Perder su posición es la obsesión de la burguesía estadounidense que la empuja a aceptar Trump, un año tras otro, como un demiurgo, a pesar de haber sido elegido con menos votos que su rival y del horror que sus malos modales inspiran a sus élites.

En contraposición con la doctrina oficial de sus predecesores demócratas o republicanos, el Presidente de los Estados Unidos rechaza las negociaciones y los acuerdos multilaterales, aumenta unilateralmente los aranceles y pone en cuestión los compromisos de los Estados Unidos. Como explicaba Hegel, el contingente realiza lo necesario. Con su estilo de vaquero y sus soluciones burdas, Trump expresa la imperiosa necesidad que tiene la burguesía estadounidense de salir de

una situación que la mina cada día un poco más y de conservar una base industrial. Y, al mismo tiempo, revela su callejón sin salida, excepto para marchar a la guerra, económica sin duda, militar en el futuro.

Trump expresa la imperiosa necesidad que tiene la burguesía estadounidense de salir de una situación que la mina cada día un poco más

El 31 de mayo, Trump confirma la aplicación del 25% de aranceles sobre el acero y el 10% sobre el aluminio europeo, lo que afectará principalmente a Alemania e Italia, a pesar de ser viejos aliados de los Estados Unidos. Otros aliados, Canadá y México, también están preocupados, mientras que Argentina, Brasil y Australia, que han acordado reducir su producción, se han librado. En cuanto al acero chino, a partir de marzo se le aplicarán estos aranceles. China es el mayor productor de acero del mundo y está experimentando una crisis de sobreproducción. Parcialmente expulsada del mercado estadounidense, China necesariamente buscará vender en otros lugares su producción, de ahí los temores de los grupos siderúrgicos ubicados en Europa. Pero no es

solo acero el que está en el punto de mira americano.

Los Estados Unidos anuncian el 15 de junio una lista de 1.102 productos de origen chino a la que se aplicarán aranceles a partir del 6 de julio, y China toma represalias con medidas similares contra 659 productos estadounidenses. La escalada está en curso ya que Trump ahora amenaza con gravar con tasas del 10% a unos 200 mil millones de importaciones chinas adicionales, y Xi denuncia el chantaje estadounidense y promete represalias.

Las burguesías europeas deciden solo medidas leves de represalia

Evidentemente, los otros imperialismos, grandes y pequeños, claman contra la traición de las reglas del comercio, anuncian medidas de represalia gravando a la misma altura los productos estadounidenses y quieren valerse de la Organización Mundial del Comercio (OMC) para condenar estas prácticas. Problema: Estados Unidos ahora ponen en la picota a la OMC, acusándola de cubrir el dumping de sus competidores y bloqueando el

nombramiento de los jueces de la OMC que decidieron sobre la apelación, dejándola impotente.

En el G7 del 3 de junio de 2017, todos condenaron a los Estados Unidos. En el G7 los días 8 y 9 de junio de 2018, Trump finalmente se negó a firmar el comunicado conjunto laboriosamente negociado. Incluso concretó sus amenazas contra los superávits comerciales de Canadá y Alemania. Los otros Estados siguen divididos por sus propios intereses según calibren que tienen más que perder o que ganar al enfrentarse con Estados Unidos. Las burguesías europeas deciden solo medidas leves de represalia lideradas por Alemania, que está a la vanguardia del comercio con los Estados Unidos. Esta respuesta mesurada, sin embargo, no calma la agresividad de los Estados Unidos, ya que Trump amenaza con gravar al 20%, frente al 2,5% de hoy, todas las importaciones de automóviles europeos, es decir, esencialmente la industria alemana!

La guerra comercial es inseparable del militarismo y es el preludio de la guerra a secas.

Las contradicciones inextricables de los gobiernos imperialistas

Detrás de los gestos de orgullo nacional de los líderes europeos, la realidad es cruel: las burguesías europeas no tienen -o casi- los medios para preservar sus empresas de las sanciones americanas. De hecho, en la medida en que las empresas multinacionales europeas hacen negocios con los Estados Unidos (un mercado más importante que Irán), no pueden escapar a las sanciones.

La Comisión Europea ha tenido a bien sacar de entre las bolas de naftalina un reglamento de 1996 llamado "ley de bloqueo" para evitar las sanciones estadounidenses en Europa, pero el paraguas es muy irrisorio. Así, después de Total, Engie renuncia a su vez a relacionarse con Irán. Alemania será la más afectada, incluidos Siemens y Daimler, pero también Italia y Francia con PSA y Renault, además del petróleo y el gas, sin mencionar los compromisos de venta de Airbus que afectan tanto a Alemania como a Francia. Las posiciones perdidas por el imperialismo europeo serán ocupadas por el imperialismo ruso y chino, puesto que Rusia ya está bajo las sanciones de Estados Unidos y China no está decidida a ceder ante los mandatos estadounidenses.

La Unión Europea es un compromiso tambaleante entre estados burgueses con fronteras demasiado estrechas

La internacionalización de las fuerzas productivas es un fenómeno irreversible del que ni siquiera la economía nacional más grande y poderosa puede escapar

No existe un imperialismo europeo en el sentido estricto. La Unión Europea es un compromiso tambaleante entre estados burgueses con fronteras demasiado estrechas. La UE está debilitada por la partida de Gran Bretaña

("Brexit"), pero también por la disidencia de los países bálticos y centroeuropeos ("Grupo Visegrád"). El desacuerdo apareció en 2015-2016 con la negativa de Polonia, la República Checa, Eslovaquia, Hungría ... de acoger a los refugiados. No ha disminuido desde que la coalición CDU-SPD liderada por Merkel cerró sus fronteras. De hecho, los gobiernos "populistas" eligen la alianza con el imperialismo estadounidense contra el imperialismo ruso ... y el imperialismo alemán. Por esta razón, aunque propagan el antisemitismo dentro de ellos, están estrechamente aliados con Israel.

Para Trump, el comercio internacional es "un juego con suma cero": según él, lo que gana un país es necesariamente igual a lo que otro pierde.

Esta visión arcaica proviene del mercantilismo. Esta doctrina está superada desde finales del siglo XVIII. Adam Smith y David Ricardo mostraron que el comercio internacional estimula el desarrollo de las fuerzas productivas: la riqueza mundial total es mayor con la especialización que si cada país siguiera siendo autosuficiente. Obviamente, los "economistas clásicos", vinculados a la burguesía industrial británica, olvidaban que el capitalismo surgió del saqueo colonial y dejaron

sin respuesta la cuestión de la distribución del beneficio obtenido por la división internacional del trabajo.

No debe sorprendernos que los librecambistas no puedan entender cómo un país puede hacerse rico a expensas del otro, ya que estos mismos caballeros no quieren entender cómo, en el interior de un país, una clase puede hacerse rica a expensas de otra clase. (Marx, Discurso sobre el libre comercio, 9 de enero de 1848)

La internacionalización de las fuerzas productivas es un fenómeno irreversible del que ni siquiera la economía nacional más grande y poderosa puede escapar.

De esta manera, en el espacio de pocas semanas, el mundo se encuentra de repente al borde de una guerra comercial generalizada.

El regreso del proteccionismo de los años 1930, lo mismo que las nuevas amenazas militares, son manifestaciones de la decadencia del modo de producción capitalista, en primer lugar el del imperialismo más poderoso, Estados Unidos.

El "patriotismo económico" siempre se construye sobre la espalda de los trabajadores

Cuando una burguesía nacional pierde en el juego de la competencia inherente al capitalismo, alega la deslealtad del extranjero e invoca la defensa de los trabajadores locales. Es tan cierto en los Estados Unidos como en Italia, Gran Bretaña o Francia.

Trump ganó la presidencia al agregar al electorado habitual del Partido Republicano una capa de la clase obrera blanca que votaba más bien por el otro partido burgués, el Partido Demócrata. Una vez más se dirige al "cinturón oxidado", toda esa área siniestrada por la competencia internacional, pero también por las decisiones de los grupos industriales (incluidas las deslocalizaciones a México y también al sur de los Estados Unidos, menos sindicalizado), cuyos votos busca nuevamente para las próximas elecciones (las de "mitad de mandato" en noviembre de 2018, la presidencia de noviembre de 2020). La burocracia sindical de la principal confederación de los Estados Unidos, la AFL-CIO, está ayudando a este engaño.

Los trabajadores no ganarán nada en la guerra económica que viene

El presidente Donald Trump, en lugar contentarse con hablar sobre el problema, está haciendo algo por primera vez para resolverlo. Este es un primer paso y lo

encontramos positivo. (Trumka, 6 de marzo de 2018)

La burocracia de la confederación rival, CtW (que depende del sindicato de camioneros de IBT), es igualmente social-chovinista.

Estamos listos para trabajar con la Casa Blanca y otros sindicatos estadounidenses para defender estos derechos de aduanas y verificar su aplicación para proteger a los trabajadores estadounidenses y nuestro bienestar nacional. (Hoffa, 8 de marzo de 2018)

Es un engaño. En los Estados Unidos, el proteccionismo que se supone debe devolver las fábricas en realidad causa más daño que crea empleos. Por ejemplo, el grupo Ford, que había renunciado a producir uno de sus modelos en México, de lo que Trump se jactó ampliamente, lo fabricará finalmente en China para escapar al encarecimiento del precio del acero importado y por lo tanto objeto de los aranceles de Trump! Los tres mayores fabricantes de automóviles de los Estados Unidos producen en el exterior, principalmente en Canadá y México, aproximadamente el 15% de los automóviles que venden en el mercado nacional.

En cuanto a los fabricantes extranjeros, no se contentan con exportar sus vehículos a los Estados Unidos. Para

eludir el proteccionismo estatal y el chauvinismo de los clientes, los grupos Toyota, Honda, Hyundai, Nissan y Volkswagen han establecido desde hace tiempo filiales que producen para el mercado interior o para la exportación: 17 fábricas y 65 000 asalariados en total. Además, Fiat tomó el control en 2010 de uno de los tres grupos históricos, Chrysler.

A fin de cuentas, de acuerdo con la consultora Trade Partnership Worldwide, si bien las tasas al acero y al aluminio pudieran crear 92.000 empleos, al mismo pueden destruir otros 250.000. Los trabajadores no ganarán nada en la guerra económica que viene, más bien lo contrario. Ni en los Estados Unidos ni en ningún otro lado. A falta de ningún tipo de mejora en su situación, Trump les vende un nacionalismo ilusorio. Los gobiernos de los Estados Unidos, Gran Bretaña, Italia, Austria, Hungría, Polonia, etc. adoptan el populismo, la xenofobia y el racismo.

Es un signo de la putrefacción histórica del modo de producción capitalista en la etapa imperialista.

Es también es el precio a pagar por las traiciones de las viejas y nuevas direcciones "reformistas" a las luchas revolucionarias del proletariado. La crisis de dirección del proletariado mundial se acentúa. La Internacional Comunista, que era una internacional revolucionaria de masas, se convirtió en un instrumento de contrarrevolución en la década de 1930 bajo el control de la burocracia estalinista de la URSS. La Cuarta Internacional, fundada en 1938 para reemplazarla, estalló en la década de 1950 bajo la influencia del estalinismo y el nacionalismo burgués.

El socialismo pequeño burgués o burgués (desde el laborismo hasta el estalinismo) presenta como progresivos el estatismo en general y el proteccionismo en particular, mientras que el fascismo los lleva hasta el paroxismo. Por contra, el ala internacionalista del movimiento obrero siempre ha luchado contra el proteccionismo, desde la fundación de la Liga de Comunistas en 1847 hasta la desaparición de la Cuarta Internacional en 1951-1953.

No creáis que por criticar la libertad comercial tenemos la intención de defender el sistema proteccionista. Decimos que somos enemigos del régimen constitucional, no por eso nos decimos amigos del antiguo régimen. (Marx, Discurso sobre el libre comercio , 9 de enero de 1848)

La socialdemocracia lucha contra el militarismo, el colonialismo y el proteccionismo aduanero, del mismo modo que lucha contra todos los aparatos básicos del Estado de clase existente, su administración, su legislación, su sistema escolar, etc. (Luxemburg, El Estado-nación y el proletariado, 1908)

De hecho, aquellos que en el movimiento obrero contemporáneo condenan los estragos de la "globalización" en lugar de llamar al derrocamiento del capitalismo y abogan, como el líder de LFI Mélenchon, por un "proteccionismo solidario" (sic), o los partidarios de Brexit en Gran Bretaña, del tipo CPB, SPEW y SWP, en realidad están detrás de las facciones más reaccionarias de su burguesía.

Por la independencia de clase, por la dictadura del proletariado

No solo Trump es el problema. Todos los gobiernos burgueses recortan en los gastos que mejoran las vidas de los trabajadores y gastan cada vez más en el aparato represivo del Estado (servicios secretos, ejércitos, policía, prisiones ...).

La clase trabajadora puede salvar a la humanidad de la catástrofe económica, social, ecológica y política a la que le lleva el mantenimiento de la burguesía. Todo depende de la construcción de una nueva internacional obrera capaz de levantar la bandera del comunismo.

Colectivo Revolución Permanente (Alemania, Austria, Canadá, Francia)

Patronsuz Dünya (Turquía)

Tendência Marxista-Leninista (Brasil)

Llibertat per a Shen Meng Yu

COREP - Internaciema Kolektivista Cirklo

19
d'octubre
2018

Fets

Des de mitjans de Maig de 2018, els treballadors de la fàbrica d'equips de soldadura Jasic Technology intenten organitzar un sindicat de treballadors per a millorar les seues condicions de treball. La fàbrica està situada a la ciutat de Shenzheng, propera a Honkong, Xina meridional, una ciutat amb un actiu moviment obrer.

Segons els treballadors, las condicions de treball han empitjorat enormement. Salari, seguretat social i ajuda al lloguer d'habitatge han estat retallats. Les taxes de productivitat han estat modificades sense negociació prèvia. Els treballadors afirmen que l'empresa els tracta "com a esclaus".

Foto: Shen Meng Yu

En la República Popular de Xina només es té dret a l'acció sindical dins del sindicat oficial.

Des de mitjans de Juliol l'empresa Jasic ha reaccionat amb acomiadaments i violència contra els activistes. També la policia ha reprimit als treballadors amb detencions i en forma violenta. Després de les mobilitzacions i repressions, el 27 de Juliol, la policia va

arrestar a 29 treballadors i estudiants i els va tractar cruelment en la comissaria. El 29 de Juliol, estudiants de tota Xina, per exemple de la Universitat de Pekín, Universitat Popular Xina i Universitat de Nanjing, llançaren una crida contra la repressió. Això va causar una extensió del moviment.

Una de les dirigents de la lluita, Shen Meng Yu, va escollir el camí de treballadora després de graduar-se en la Universitat de Zhongshan. En la nit de l'11 d'agost, homes no identificats se l'endugueren. Actualment no se sap on es troba. Es creu que es tracta d'una desaparició forçada.

Aquesta mobilització obrera no està aïllada, sinó que es relaciona amb nombroses vagues i mobilitzacions obreres que es desenvolupen des de l'any 2000 i més sovint des de 2015 ençà. Poden esmentar-se, per exemple, les vagues d'Honda en 2010. Tot això està relacionat amb les miserables condicions laborals de la classe obrera a Xina, que recentment han empitjorat per l'acció del govern.

Perills i perspectives

Aquests moviments de vegades reben el suport d'algunes organitzacions maoistes de l'interior. Aquestes són l'única oposició tolerada pel règim. Troben eco en una part de la població per nostàlgia de l'economia estataltitzada i de les seues proclamacions igualitàries.

Però el "maoisme" és una variant de l'estalinisme, una mistificació del marxisme que, des dels anys 1920, justifica la col·laboració amb la burgesia nacional en nom de les revolucions democràtiques i la lluita anticolonialista, actuant contra la revolució proletària per tot el món. Recordem que Mao ha col·laborat de vegades amb el Kuomintang burgès i nacionalista contra el proletariat xinès; que Mao, després de prendre el poder -en afonar-se l'Estat burgès simultàniament a la retirada de les forces japoneses d'ocupació- va organitzar un Estat burocràtic i policial similar al de l'URSS de Stalin, en el qual, encara que la burgesia va ser expropiada i l'economia planificada, el proletariat no tenia el poder i poc drets.

La burocràcia xinesa ha estat, de fet, durant dècades, en la trinxera internacional de la burocràcia russa i de la burgesia mundial, justificant moltes decisions contra el

proletariat sota la bandera del "marxisme-leninisme" i del "pensament de Mao Tse-Tung": la repressió dels obrers alemanys en 1953, dels hongaresos en 1956; directiva al PCI de capitular a la burgesia indonèsia en 1965; visita en 1972 de Nixon durant els intensos bombardejos de Vietnam, Laos i Cambodja, etc.

Més encara, la terrible dictadura construïda sota la ideologia del maoisme va decidir en 1992 de reincorporar Xina a l'economia capitalista internacional mantenint el seu proletariat sense cap tipus de llibertat d'organització, expressió, reunió, etc., per a defensar-se de l'explotació. El maoisme és, doncs, una de les principals causes de la situació actual a Xina.

És possible que les organitzacions "maoistes" intenten dominar aquest moviment obrer incipient, per guanyar posicions polítiques perdudes davant la fracció del PCX que domina l'actual govern xinès o per a canalitzar-lo i mostrar la seua utilitat com una espècie de partit "reformista". Un altre perill també pot amenaçar aquest moviment. Pot ocórrer que es propose un sindicalisme col·laboracionista del tipus dels EUA, la UE o Japó. Cal una perspectiva política de classe i revolucionària per a

eludir aquests perills.

Aquests moviments de vegades reben el suport d'algunes organitzacions maoistes de l'interior. Aquestes

són l'única oposició tolerada pel règim. Troben eco en una part de la població per nostàlgia de l'economia estataltitzada i de les seues proclamacions igualitàries.

Crida

Donem ple suport a l'acció dels treballadors xinesos i els encoratgem a organitzar-se amb independència de l'Estat i de la patronal, defensar-se contra la policia i l'exèrcit, expropiar al capital i constituir un poder: el govern obrer i camperol a través dels consells de treballadors.

Cridem a totes les organitzacions obreres de tots els països a solidaritzar-se de manera material i efectiva amb la lluita de la classe obrera xinesa per les seues reivindicacions laborals, socials i polítiques enfront de l'Estat i els patrons.

Libertat per a Shen Meng Yu i els altres treballadors arrestats!

Endavant amb el moviment obrer xinès!

en Esperanto ▶

Libereco por Shen Meng Yu

COREP - Internaciema Kolektivista Cirklo

Faktoj

De meza majo 2018, laboristoj en fabriko por veldilo “JiaShi” (Jasic Technology) intencis organizi laboristan sindikaton por plibonigi sian laborkondiĉon. La fabriko situas en laborist-batalema urbo Shenzheng, najbara urbo de Honkonko, suda Ĉinio.

Laŭ laboristoj, la laborkondiĉoj ege malpliboniĝis. Salajrojn, socia sekureco kaj helpo al loĝado estas tranĉitaj. Normojn de laboroj (produktiveco) estas ŝanĝitaj sen akordo. Laboristoj diras ke la firmao traktas ilin “ kiel sklavoj”

En Popola Respubliko de Ĉinio oni nur rajtas havi sindikatan aktivaĵon ene de la Ofica Sindikato.

De meza julio la kompanio 'JiaShi' reagas per maldungo kaj perforto de aktivuloj. Ankaŭ polico subpremas la laboristojn perforte kaj areste. Post la daŭro de luktoj kaj subpremoj, en la 27^a de julio polico arestis 29 laboristojn

kaj studentojn kaj kruele traktis ilin en la policejo. En la 29^a de julio studentoj tra la Ĉinio, ekz. de Pekina universitato, Ĉina popola universitato, Nanjing universitato lanĉis alvokon kontraŭ subpremo. Pro tio la movado disvastiĝas.

Unu el gvidantoj de la batalo, Shen Meng Yu elektis vojon kiel laboristo post la magistro en Zhongshan universitato. Nokte en la 11^a de aŭgusto, neidentifitaj viroj forkondukis ŝin. Ŝi nun perdiĝas. Oni pensas ke ŝi estas en la stato de deviga malapero.

Tiu laborista movado ne estas izolita, sed rilatas al multaj strikoj kaj laboristaj movadoj kiuj okazis ekde jaro 2000 kaj pli ofte ekde 2015 ĝis nun. Oni povas mencii, ekzemple, la strikojn en Honda en 2010. Tiu rilatas al mizeraj laborkondiĉoj de la laborista klaso en Ĉinio, kiuj freŝe malplibonigis por la aĝado de la registaro.

Danĝeroj kaj perspektivoj

Tiaj movadoj estas foje subtenata de enlandaj maoistaj organizaĵoj. Tiuj ĉi estas la nura opozicio tolerata de la ĉina registaro. Tiu opozicio trovas eĥon ene de parto de la popolo por nostalgio de la ŝtateca ekonomio kaj por iliaj egalemaj proklamoj.

Sed maoismo ja estas varianto de stalinismo, mistifiko de la marksismo kiu, ekde 1920 praviĝas ĉiajn

kunlaboradojn kun la nacia burĝaro en nomo de la demokrataj revolucioj kaj la kontraŭ-koloniista lukto, kaj aganta tutmonde kontraŭ la proleta revolucio. Ni memoru ke Mao foie kunlaboris kun la burĝara kaj naciista Kuonmintang kontraŭ la ĉina proletaro; ke Mao, poste al sia alproprigo de la potenco, - falanta la burĝa ŝtato samtempe al la retreto de la japanaj okupaciaj fortoj - organizis burokratan kaj polican ŝtaton kiu estis simila al

tiu de Stalino en Rusujo, kien, malgraŭ ke la burĝaro estis sen-proprieta kaj la ekonomio estis planita, la proletaro ne havis la potencon kaj nun malmultajn rajtojn.

Ĉina burokrataro estis fakte dum jardekoj en la tranĉeo de la rusa burokrataro kaj la internacia burĝaro, kaj pravigis multajn decidojn kontraŭ la Proletaro sub la flago de “marksismo-leninismo” kaj de la “penso de Mao Tse-Tung” : la subpremado de la germanaj laboristoj dum 1953; de la hungaraj laboristoj dum 1956; la direktivon al PKI de kapitulaci al indonezia burĝaro en 1965; la viziton al Niksono dum la egaj bombardoj de Vietnamo, Laoso, Kambodjo dum 1972, ktp.

Ankoraŭ pli: la terura diktaturo kiu estis konstruita sub la maoisma ideologio, decidis en 1992 la reeniron de Ĉinio al internacia kapitalista ekonomio, tenanta la ĉinan proletaron sen ia libereco de organizo, esprimo, kunigo, ktp., por sin defendi de la ekspluatado. La maoismo estas, do, unua de la pli gravaj kaŭzoj de la nuna situacio en Ĉinio.

Eblas, ke la “maoistaj” organizaĵoj intencos regi tiun komenciĝantan laboristan movadon, por gajni politikajn poziciojn, kiuj estis perditaj kontraŭ la PCĈ frakcio, kiu nun regas la aktualan ĉinan registaron aŭ por gvidi ĝin kaj

Bildo: Grupo de Jasik laboristaj subtenantoj en apartamento de Huizhou, nepre Shenzhen, Guangdong provinco, Ĉinio je la 23 aŭgusto 2018. REUTERS/Sue-Lin Wong. Poste, (24 Aŭg.) la polico perforte eniris tiun lokalon kiam ene estis proksimume 50 homoj. (Reuters)

montri la utilon de tiuj organizaĵoj kiel ia “reformista” partio. Sed ankaŭ alia danĝero povas minaci tiun movadon. Eblas okazi ke oni proponas kunlaboreman sindakatismon simile al tiu de Usono, Eŭropunio aŭ Japanio.

Do, oni necesas de perspektivo klasa, politika kaj revoluciema por eviti tiajn danĝerojn.

Bildo: Laboristoj de Jasik Technology.

Alvoko

Ni tute subtenas la agadon de la ĉinaj laboristoj kaj kuraĝigas ilin por sin organizi sendepende de la ŝtato kaj la mastraro, sindefendi de la polico kaj la armeo, senproprigi la kapitalon kaj konstitui potencon: laborista kaj kamparana registaro per la Laboristaj Konsiloj.

Ni alvokas tiujn laboristajn organizaĵojn de ĉiuj landoj al materia kaj efektiva solidareco kun la lukto de la ĉina laborista klaso por siaj laboristaj, sociaj kaj politikaj postuloj alfronte al la ŝtato kaj la mastraro.

Libereco por Shen Meng Yu kaj aliaj arestitaj laboristoj!

Antaŭen kun la ĉina laborista movado!